

Reflexions i propostes per a una política industrial activa i efectiva

INFORME GEREC 3

GRUP D'EXPERTS EN ECONOMIA I EMPRESA

Resum Executiu

1.- Fixació d'objectius industrials i recursos a 5 anys a Catalunya

- La indústria, entesa com activitat econòmica i tècnica que consisteix a transformar primeres matèries fins a convertir-les en productes de necessitat per a l'ésser humà incloent la indústria relacionada amb les tecnologies de la informació en el sentit més ampli, ha de representar un 25% del PIB.
- L'exportació i les vendes han de representar més del 50% del PIB de Catalunya.
- S'estima una inversió pública i privada mínima de 2.000 milions d'euros en els primers dos anys per aconseguir la major part dels objectius que es proposen.

2.- Definició de les tecnologies estratègiques amb futur.

- Es pot establir un nombre inferior a 10 (automoció, agroalimentació, química, etc.) i focalitzar els esforços començant pels públics a partir de les fortaleeses actuals, com per exemple empreses, universitats i start-ups.

3.- Dimensionar i enfortir el teixit industrial sumant fortaleeses, coneixements i experiències complementaris.

- Augmentar el nombre d'empreses de 100/200/300 ocupats.
 - Prioritzar en empreses amb seu i capital majoritari a Catalunya a tots els nivells, com la compra pública, inversions, ..., facilitant l'accés als mercats internacionals, la formació, ...
- Promoure la creació d'una entitat que fomenti l'anterior, amb capital públic-privat equilibrat i amb criteri d'inversions equilibrades entre el curt, el mitjà i el llarg terminis.

4.- Foment de la imprescindible participació de les universitats i de la formació professional.

- Foment de la formació reglada i no reglada que permeti una més ràpida adaptació de la formació als canvis tecnològics.
- Revisió de l'assignació de mèrits i remuneracions del professorat en funció de la seva aportació a la indústria i valorada per aquesta.
- Participació activa i alliberada del professorat en les empreses, per períodes determinats, per la incorporació de noves tecnologies, maquinària, investigació i per facilitar la transmissió de coneixements.

5.- Propostes de compromís de les institucions, com el Col·legi d'Economistes de Catalunya i PIMEC, per promoure i facilitar la realització d'iniciatives industrials i aconseguir els seus beneficis socials i econòmics.

Presentació del GEREÇ

A mitjans del mes de juny de 2020 es va constituir el Grup d'Experts per a la Reactivació Econòmica de l'Economia Catalana (GEREC), iniciativa endegada pel Col·legi d'Economistes de Catalunya i per PIMEC, amb l'objectiu de fer un seguiment continuat de la situació econòmica i fer propostes de política econòmica per a la reactivació. El Grup està integrat per les següents persones:

- **Elisabet Bach**, consultora, membre de la Junta de Govern del Col·legi d'Economistes de Catalunya, membre de la Junta Directiva de PIMEC i Presidenta d'Autònoms PIMEC.
- **Alexandre Blasi**, ex-president de Mútua Intercomarcal.
- **Albert Carreras**, director d'ESCI-UPF (Universitat Pompeu Fabra), membre de la Junta de Govern del Col·legi d'Economistes de Catalunya i Col·legiat de Mèrit pel Col·legi d'Economistes de Catalunya.
- **Joan B. Casas**, exdegà del Col·legi d'Economistes de Catalunya.
- **Conxita Cervera**, Directora general de Vidremot i membre de la Junta Directiva de PIMEC.
- **Àngel Díaz**, president d'Advanced Leisure Services.
- **Carme Garcia**, sòcia de FJM Advocats, membre de la Junta de Govern del Col·legi d'Economistes de Catalunya, secretària executiva del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (CTESC) i coordinadora del GEREÇ.
- **Àngel Hermosilla**, responsable de l'Àrea d'Economia i Empresa de PIMEC.
- **Ester Oliveras**, vicerectora de Compromís Social i Sostenibilitat de la Universitat Pompeu Fabra i presidenta de la Comissió d'Economia de la Igualtat i Diversitat del Col·legi d'Economistes de Catalunya.
- **Xavier Segura Mingorance**, general manager de Festo Automation Spain/Portugal i membre de la Junta Directiva de PIMEC.
- **Xavier Segura Porta**, soci del despatx Tracis, Projectes i Econòmics i Financers i responsable tècnic de l'Enquesta de Situació Econòmica del Col·legi d'Economistes de Catalunya.

Fins el moment el GEREÇ s'ha reunit en nombroses sessions de treball, en algunes de les quals també han participat experts externs, i s'han tractat temes variats.

Amb la finalitat de participar en el debat social i polític actual, encaminat a la reactivació de la nostra economia i a la recuperació de la senda alcista dels nostres nivells de progrés i benestar, el GEREÇ es proposa fer públics documents que recullin el seu posicionament sobre diverses temàtiques d'actualitat. El primer d'aquests documents es va dedicar als Fons de Rescat de la Unió Europea i el segon al sector del turisme. El present document es focalitza en la indústria i en l'acció política sobre ella.

Objectiu del document

La finalitat del present document és proposar i promoure una sèrie d'accions concretes que facilitin l'estructuració d'una política industrial a Catalunya encaminada a la seva renovació i al seu creixement en sentit ampli.

La indústria és fonamental en el context actual, amb un volum de negoci de 148.795,4 milions d'euros (2019) i 589.200 ocupats (tercer trimestre del 2021), que representen el 16,9% del total de la població ocupada. És evident que ha perdut teixit empresarial i llocs de treball directes, però, també, que genera molta activitat al seu entorn, elevant la seva contribució a la societat molt més enllà del que palesen les dades comunament donades a conèixer. Val a dir que hi ha hagut certa modificació de l'estructura productiva de Catalunya, atès la forta evolució del sector serveis, però no necessàriament pel descens de la manufactura. El terciari forma part de la riquesa de l'economia diversificada que tenim, i és bo per les sinergies que genera. Cal afegir que **en el context actual de transformació estructural és convenient i necessari impulsar la indústria**, atès que **ens pot permetre aprofitar els diversos reptes tecnològics actualment en marxa i previstos** (sostenibilitat, digitalització, robotització, revolució de les dades, ...). Tenim els actius, entre ells la tradició industrial i manufacturera, per potenciar la indústria, com, entre altres, educació, recerca, teixit socioeconòmic, i valors.

A considerar de manera especial les **raons per les què la indústria local és rellevant per a l'economia d'un país**:

- És creadora de llocs de treball a tots els nivells de qualificació universitària i professional.
- Fomenta la recerca i el desenvolupament, tant els aspectes bàsics com els d'aplicació.
- Afegeix valor a l'economia a l'incorporar béns d'equipament i impulsar l'aparició de noves solucions i tecnologies que siguin exportables.
- Afavoreix les empreses de serveis que contracta, que poden afectar tant aspectes legals, com logística, consultories i gestories, banca, etc.

És esperable que el nombre de persones treballadores directes es redueixi degut a les millores dels processos i la seva mecanització, robotització o digitalització, però, en canvi, creixerà el nombre de persones ocupades que requeriran les indústries auxiliars i les de serveis amb escreix, tal i com molts estudis demostren. La diferència és que els nous llocs de treball requereixen persones amb uns nivells de formació més alts.

Reflexions prèvies sobre política pública i la necessitat de la participació de la iniciativa privada

Al llarg del temps la política pública ha anat impregnant cada vegada més una major porció de la nostra vida individual i social. Els diversos indicadors posen de manifest que, ja sigui objectivament o bé qualitativament, **les decisions i les accions dels diferents nivells de les administracions públiques ens afecten d'una manera molt important**. Per exemple, a Catalunya el total de les despeses públiques de la Generalitat, de les diputacions provincials, dels consells comarcals i dels ajuntaments (no inclou les del govern central ni de la Comissió Europea) sumen el 2020 un total de 54.999,27 milions d'euros, és a dir un 24,5% del PIB global. Evidentment, aquesta proporció no contempla l'impacte que el sector públic té sobre l'activitat social i econòmica de manera indirecta,

derivada no només de la seva acció quantitativa sinó, també, de les seves decisions en forma de normativa legal o, simplement, d'accions i mesures que es prenen.

Actualment, **moltes disfuncionalitats existents a l'economia i societat es deriven de que tradicionalment els procediments de les administracions públiques estan molt burocratitzats**. En ocasions, el sector públic no disposa dels recursos econòmics suficients per incidir en la realitat i això és, de vegades, l'origen de molts problemes. Cal cercar recursos en el sector privat, per la qual cosa que deriva en què les administracions públiques han de ser facilitadores. **S'ha de perfeccionar tot el sistema públic per agilitar el seu funcionament i els seus procediments** envers la realitat econòmica i empresarial. Cal sumar les virtuts del sector privat al sector públic i a l'inrevés.

Té sentit que els programes públics incorporin programes i aportacions de les empreses. És necessari inspirar-se en models i sistemes que ja funcionen en aquest sentit en altres països i territoris sempre adaptant-los amb rigor. Per exemple, en alguns d'aquests les administracions públiques cerquen el què necessiten les empreses i busquen entre elles mateixes quines poden ajudar a solucionar-los. Val a dir que els programes públics han de ser motivadors i eficaços, per la qual cosa han de ser coneguts amb anticipació per garantir la màxima i millor participació del sector privat.

Política industrial

La crisi derivada de la pandèmia covid19 ha fet valoritzar molt les economies basades en la indústria i, de l'altra banda, ha posat de relleu la vulnerabilitat de les economies fonamentades només o molt majoritàriament en el sector serveis. Per això, és necessari que Catalunya s'esforci en re-industrialitzar-se i en adaptar-se a l'anomenada Indústria 4.0. Els compromisos de sostenibilitat que té la nostra societat i les grans tendències que s'albiren i ens estan afectant provocaran una gran transformació del model productiu de Catalunya, una nova revolució industrial. **Cal posar la mirada estratègica en d'aquí a uns 10 anys**, però actuant avui amb un horitzó a 5 anys. I tot això és responsabilitat de tothom i requereix la complicitat de totes, administracions públiques, empreses, universitats i entitats en general.

Un dels principals problemes de la indústria catalana és la productivitat, el seu nivell i la seva evolució al llarg del temps. Des del punt de vista comparatiu, la productivitat del sector encara palesa uns nivells inferiors als d'altres països del nostre entorn, però, a més, ha registrat un comportament baixista durant les darreres dècades. Per tant, cal posar esforços en impulsar-la en tots els sentits, amb un clar objectiu de redreçament de la seva inèrcia cara el futur, aprofitant les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies.

En el sector industrial s'ha d'invertir a curt, mitjà i llarg termini. De fet, tant en economia com, específicament, en indústria s'han de **fer plans d'actuació a 5 anys, amb una estratègia de 10 anys**, consensuats per agents socials i econòmics i per grups polítics, desvinculats dels canvis polítics que es puguin produir. El full de ruta acordat ha d'estar liderat i executat per una entitat públicoprivada, amb un equip d'un màxim de 7-9 persones, que rendeixi comptes davant del Parlament de Catalunya,

Atenció de les administracions públiques al teixit de petites i mitjanes empreses

- El col·lectiu de les petites i mitjanes empreses es caracteritza per tenir, entre altres, un elevat potencial innovador, alta agilitat, molta flexibilitat, i la propietat “s’ho juga tot”. Sovint tenen un perfil més conservador. Val a dir que l’empresa familiar té una vida mitjana de només 3 generacions per no saber fer la transformació. A més, per una gran part de la propietat d’empreses petites i mitjanes és més atractiu vendre l’empresa que fer l’esforç de transformació a una de més gran, simplement per manca de capacitat, coneixements o recursos.
- El sector públic, seguint l’exemple d’altres països, hauria d’impulsar les empreses locals, específicament les petites i mitjanes (PIME), per afavorir el seu creixement econòmic i tecnològic. Una manera és a través de les licitacions públiques, evitant que els condicionaments només es basin en preus i prioritzant factors qualitius que afavoreixin el teixit de PIME local. Així, es potencia no sols el creixement de les empreses locals sinó, també, el retorn de la despesa a la mateixa economia local.
- Cal que el sector públic afavoreixi que els fons europeus de rescat estiguin més focalitzats en les petites i mitjanes empreses, atès que les grans empreses ja disposen del poder de lobby i dels recursos suficients per accedir-hi.

Teixit empresarial i universitats: innovació i indústria

- El debat s’ha de centrar en quina recerca necessitem, a curt o a llarg termini, i en quines tecnologies, pensant en el territori dins del context internacional. En cap cas la resposta és fàcil.
 - Cal preguntar-nos si aprofitem bé els pocs recursos dels què disposem
 - Per què Catalunya aposta majoritàriament per l’alt risc en la recerca bàsica i no aposta més per riscos més baixos en innovació i transferència de coneixement?
 - Tenim molts pocs projectes que més enllà dels recursos que es reben generen riquesa social i econòmica. Seria convenient disposar de mesures i indicadors que avaluïn el retorn que obté la societat i la indústria dels recursos que s’inverteixen en les universitats.
- Cal obrir la universitat a la participació de la societat.
 - Creació de comissions mixtes amb la societat civil tant pels programes com per les agències de qualitat.
 - Participació al 50% a les comissions de l’AQU.
 - Enquestes a les empreses sobre el grau de satisfacció amb la formació i proposta de modificacions/incorporacions.

- La gestió dels pocs recursos econòmics dedicats a la recerca és impossible a partir de la seva atomització en milers d'empreses i universitats.
 - En la recerca cal apostar pels projectes tractors exitosos, no per incentivar/compensar projectes no guanyadors, moltes vegades amb una vocació “garantista”.
 - Els consells socials de les universitats han de tenir un poder i responsabilitat bastant equivalents als dels “consells d'administració” de les empreses.
- El món universitari s'ha d'encaminar al teixit empresarial, valorant les aportacions fetes a la societat, és a dir el retorn del què ha fet la societat en la formació educativa i en la recerca.
 - En els consells socials de les universitats no funcionen els vincles amb la societat i amb el teixit empresarial.
 - La recerca universitària podria tenir un major enfocament al món empresarial i palesar una major visió comercial.
 - Les universitats valoren la recerca bàsica, mentre que les empreses necessiten, a més a més, innovació i que la recerca bàsica els hi arribi en forma d'aplicacions: com es poden vincular aquests objectius/interessos? Així mateix, les universitats proposen la seva recerca en el marc de les convocatòries públiques de subvencions i, per tant, aquestes haurien de contemplar el fet que sigui possible i es faciliti la transferència a l'empresa.
- La connexió entre la recerca i desenvolupament i l'empresa és molt difícil que es resolgui només en/per part de les universitats, les administracions públiques o les empreses. Caldria crear la figura d'un catalitzador que connectés, per exemple, els investigadors i les empreses, figura que no seria massa cara en recursos i només implicaria canviar varies normes.
- Pel que fa específicament a la transferència de tecnologia en el sector industrial:
 - Manca transferència de tecnologia de les universitats i dels grans centres de recerca vers a la indústria.
 - Les persones docents i investigadores no tenen premi o estímul curricular per aconseguir la transferència de tecnologia i també disposen de pocs incentius per aconseguir patents enfront del pes específic que tenen les publicacions.
 - Caldria trobar fórmules per estimular i compensar les universitats vers el foment de la transferència de tecnologia, com per exemple la participació en els guanys o bé altres fórmules econòmiques.
 - Remunerar el professorat investigador que fa transferència de tecnologia d'acord amb la seva aportació social i econòmica. És normal en les circumstàncies actuals que qui defineix la investigació es centri en les publicacions com a manera de

promoció, atès que són valorats essencialment i prioritàriament per elles.

- Es proposa crear una societat mixta, en la que a partir d'un capital inicial aquesta iniciativa sigui capaç d'autofinçar-se, que centri el focus en la transferència de tecnologia des de les universitats vers a les empreses, sent gestionada i regida com a societat privada. De fet, per fer transferència tecnològica hauria d'haver una institució nova que es basi en l'atorgament d'incentius per premiar l'excel·lència.
 - Seria interessant estudiar la creació de:
 - Un òrgan format per persones investigadores que es dediquen a visitar empreses i "vendre" tecnologia.
 - Un equip que visiti les empreses i estudiï quins productes compren fora i quins es poden fer localment. Una vegada tenen identificat un producte amb potencial ajuden les empreses locals a produir-ho.
- Pel que fa a patents:
- Des de les administracions públiques es pot afavorir que les PIME explotin patents estrangeres, adquireixin tecnologia, ... , potenciant que en un futur puguin esdevenir independents.
 - Calen incentius per a les patents. S'ha d'implementar un programa tecnològic enfocat a patents i el seu ús per part de les empreses.

Capital humà i sistema educatiu

- A Catalunya tenim personal professional qualificat, tant acadèmic com empresarial, i disposem d'escoles de negoci de primera fila. Som un pol d'atracció tant pel territori com per la qualitat de vida, i, especialment, d'estudiants estrangers. Hi ha capital privat, hi ha centres de recerca rellevants, hi ha sectors econòmics importants amb domini de capital local en sectors de farmàcia, audiovisuals i videojocs, Però cal tenir present que en molts casos tenim gent competent a Catalunya i Espanya, però que treballen fora.
- Cal qüestionar el sistema educatiu per manca d'adaptació a l'evolució de l'economia i de la indústria, i això no és una dificultat exclusiva de Catalunya.
 - Les empreses innovadores del sector de les TIC, com Google o Nvidia, contracten més d'un 30% de persones sense estudis universitaris acabats.

- A França per tenir més titulacions en enginyeria van crear el recorregut d'aprenent, "*parcours d'apprenti*", que permet a persones amb experiència professional demostrada, però sense títol universitari, que amb una formació complementària en una universitat, amb horari adaptat per compatibilitzar la feina i l'estudi, puguin tenir un títol universitari.
 - En la formació universitària tècnica i industrial encara no es fa prou èmfasi en:
 - Conceptes com per exemple agilitat, flexibilitat, confiabilitat, qualitat i cost.
 - Formació en àmbits econòmics, comercials, ..., formació completa des de concepte/idea fins el mercat.
 - La col·laboració i cooperació empresarial.
 - La gestió de persones com a font principal d'aportació de coneixement i innovació mes enllà del concepte de "recursos humans" i la seva millora.
 - Atenció al concepte de la renovació tecnològica versus l'obsolescència tecnològica.
 - El coneixement d'idiomes.
 - En l'ensenyament universitari l'educació molt centrada en veritats absolutes i que són inamovibles, enlloc d'aprendre a qüestionar, ...
 - El sistema d'avaluació del sistema universitari és idèntic per a tots els estudis i potser caldria considerar diferenciar els estudis tècnics.
- El professorat universitari ha de ser avaluat per la seva pedagogia, per la recerca i per la transferència de tecnologia, atès que són les missions de les universitats. Però, tanmateix, actualment la única mesura real és la publicació en revistes de prestigi reconegut. La seva carrera professional només depèn d'això. No es compensa que sigui molt bon pedagog i no sigui investigador o que sigui bo en transferència exclusivament.
 - Cal redimensionar el doctorant industrial per tal que vagin a petites i mitjanes empreses. Possiblement amb una representació empresarial en el seguiment i amb l'atorgament dels títols de doctor podria millorar aquesta situació.
 - L'homologació dels estudis universitaris és lenta i poc adaptada a un entorn tecnològic que canvia de manera molt ràpida. Les agències ANECA o AQU tenen uns temps d'homologació superiors als dos anys, per la qual cosa seria aconsellable flexibilitzar aquest procés, fins i tot acceptant que les pròpies universitats es puguin auto-qualificar, ni que fos provisionalment.
 - Generació d'un sistema d'orientació en les fases inicials del jovent estudiant (universitari i de formació professional) amb programes pràctics (visites, pràctiques, ...) que permeti crear un interès, valoració i participació en tots els àmbits de la indústria.
 - Fent veure la contribució positiva de la indústria i de l'empresa a la societat.

- Combatent la imatge de que la indústria contamina i destacant l'esforç de millora fet i el que s'està fent des de dintre.
 - Fent veure l'oportunitat de carrera professional dintre del sector industrial.
- Crear un programa de beques-contracte per poder tenir professionals, professors i alumnes en els països i les empreses internacionals més punteres, amb compromís de transferència dels coneixements i la seva aplicació. Alhora, veure i facilitar la recuperació dels professionals que estan treballant a l'exterior.
- Foment d'una cultura emprenedora-empresarial ètica, transparent, comunicativa, social, ...: cal posar en valor la persona emprenedora que desitja ser empresaria.
- Altres:
 - S'ha de ser transparent en els moments socials i econòmicament difícils i saber explicar i fer entendre les decisions difícils.
 - Cal saber "tancar" projectes en el sentit més ampli quan només se'ls està allargant la vida amb subvencions sense cap sentit pràctic.
 - És necessària una atenció especialitzada a persones d'una certa edat que es queden o es quedaran sense feina pel canvi tecnològic, reconversió o altres.

Dimensió i cultura empresarial

- Socialment, als catalans no ens agrada perdre el domini de les empreses i som poc favorables a fer unions d'empreses (fusions, cooperacions, ...), mentre que en altres territoris ho són més. Cal sumar sinergies i esforços superant la teoria de "el meu hortet". Malgrat això, s'ha d'apuntar que:
 - El cooperativisme té una base històrica important a Catalunya, generalment sobre bases treballadores.
 - Les cooperatives agràries són un exemple de funcionament molt bo en general i la seva base de creació és empresarial.
- Per tal d'agrupar i sumar competències i interessos es pot crear en base a la col·laboració públic-privada una societat que impulsi agrupacions econòmiques verticals d'interès, que faci de pont entre les universitats, les empreses i les administracions públiques que treballen per la creació d'empreses o d'Unions Temporals d'Empreses (UTE). En aquesta línia, també és possible crear una agència que promogui les sinergies de compres entre empreses.
- Hi ha diferents alternatives d'agrupacions empresarials que es podrien fer i, especialment, en el cas d'aquelles que hagin rebut ajuts i avals públics i que tinguin dificultats econòmiques, comercials o organitzatives de qualsevol tipus, sempre que en el suport públic (subvenció, préstecs, ...) hi hagi clàusules que ho permetin fer. Exemples podrien ser els casos següents:

- Start-ups que ja tenen un recorregut, un producte de valor i experiència d'uns 3 anys i que per algun motiu com els anomenats queden encallades i corren el risc de desaparèixer o de ser comprades per un inversor no local.
- Empreses veteranes amb coneixements, productes i mercats amb interès pel futur i/o potencial de reconversió, o implicades en temes de successió i lideratge, i que han rebut ajuts públics i que volen discontinuar.

Un exemple: bases per a un Pla de futur industrial

Un Pla de futur per a la indústria catalana ha de fonamentar-se en les línies bàsiques següents:

- a. Impulsar el creixement de la indústria dintre del PIB de Catalunya, marcant una sèrie de fites quantitatives, en un termini de 5 anys:
 - el pes específic de la indústria ha de representar un 25% de l'economia total;
 - les exportacions d'alt valor afegit han de suposar una quarta part del global de les vendes a l'exterior.
- b. Definir poques línies i concentrar els esforços públics en aquestes. Identificar sectors amb futur, que ajudin a fer la transformació i el canvi de model, i apostar decididament per ells. Aquesta és la clau: ajudar sectors de futur que triomfen i tenen èxit.
 - Tenir en compte les fortaleces actuals del país per poder iniciar el procés des d'una base sòlida.
 - En base a dades reals, decidir quins són els sectors de futur (màxim 9-10), amb empreses exemplars, en els que es focalitzaran els esforços a 5-10 anys vista (per exemple, automoció, agroalimentació, química, béns d'equipament, ...).
- c. Crear mecanismes per dimensionar i enfortir el teixit empresarial per la via d'agrupar empreses industrials, sumant fortaleces en sectors amb futur.
 - En el cas de les PIME l'oportunitat és crear mecanismes que facilitin la seva integració, per la via de la suma de fortaleces i no de febleses, de tal manera que es creïn empreses de grandària mitjana amb més potencial de futur. En aquest sentit, és necessari:
 - fomentar l'agrupació d'empreses complementàries a diferents nivells.
 - sumar-hi start-ups de valor conegut (3 anys o més);
 - assegurar que el poder de decisió sigui local;
 - tenir vocació a l'exportació gairebé des del començament;
 - definir clarament les condicions pels canvis de propietat i poder assegurar que el poder de decisió es manté en el territori;
 - focalitzar específicament l'objectiu en empreses d'una grandària de 200/300 treballadors, amb centre de decisió a Catalunya, amb tecnologia pròpia, amb capacitat mundial, Cal potenciar i fomentar la indústria i la producció locals.
 - Promoure la creació d'una institució de gestió privada que fomenti i afavoreixi el dimensionament de les empreses:
 - Amb capital inicial públic, però amb incorporació d'altres entitats amb un mínim del 50% i l'objectiu d'equilibri pressupostari a 3 anys.

- Inversions a curt, mitjà i llarg termini. Les inversions a curt permeten provar i assegurar la bondat del model i també un cert retorn del capital a reinvertir.
 - Treballarà fonamentalment amb les empreses i les universitats, assegurant l'equilibri bidireccional de transferència d'informació de foment d'una economia favorable pels dos tipus d'institucions, inclosa la recerca i obtenció de fons per executar el fons i de que es compleixin les expectatives en temps i en cost.
 - Impulsarà accions encaminades a crear les condicions adequades per dimensionar les empreses (formació/requalificació, reglamentació, burocràcia, ...)
 - Cal establir una fita quantitativa en aquest àmbit, com per exemple que les mitjanes empreses han de suposar un 20% del teixit empresarial global en un termini de 5 anys (actualment representen poc més d'un 10%).
- d. Impulsar la reforma de la universitat focalitzant-se en el foment de la indústria a través de tots els mitjans possibles, inclosos els seus representants en els consells socials universitaris. Cal adaptar el sistema educatiu a les necessitats immediates i futures del país, sent coherent amb el Pla industrial i impulsant la transferència de necessitats de i a les empreses
- Formació reglada i no reglada adaptada a les necessitats de les empreses, amb professorat tant acadèmic com a professional provinent del sector privat.
 - Estudiar el potencial de la universitat de Catalunya.
 - Revisar l'assignació de recursos als centres en funció del seu servei segons prioritització al seu potencial de retorn a mitjà, curt i llarg termini.
 - Revisar la valoració i retribució del professorat que contribueixi a la transferència de tecnologia des de la universitat, i en el mateix sentit als bons pedagogs.
 - Utilitzar el concepte d'"Universitat de Catalunya" per crear els estudis universitaris, sobre la base de que la clau de valoració i retribució del professorat i recercadors durant un període de temps hauria de ser la transferència a la indústria.
- e. Altres prioritats:
- Definir la política industrial i les diferents mesures "pensant en clau PIME".
 - Atendre amb urgència el problema de la morositat i dels terminis de pagament/cobrament.
 - Obligar que un determinat percentatge de la licitació pública estigui dirigit a les petites i mitjanes empreses o que les empreses amb un cert nivell de morositat no es puguin presentar als concursos.

Què poden aportar el Col·legi d'Economistes de Catalunya (CEC) i PIMEC?

Les dues institucions tenen el coneixement, el potencial, els contactes i l'accés a totes les entitats públiques i privades per poder participar activament en el procés de creixement industrial mes enllà de la influència que tenen. Ambdues poden ser actives en les següents activitats:

- Explorar les oportunitats empresarials i industrials suggerides en aquest document.
- El CEC pot impulsar la creació d'un grup de col·legis professionals amb interessos en la indústria que participin en les diverses accions.

- Impulsar la creació d'un fons de inversió o varis, amb fons públics i privats per assegurar la continuïtat de la proposta. Hi ha diferents alternatives possibles. Aquest ha de tenir el focus en la indústria, en ajudar a la transferència de tecnologia, preferentment en start-ups de més de 3 anys amb valor i potencial demostrable, o que hi hagi una empresa interessada en impulsar-la.
- Promoure la reforma universitària i la participació de la societat civil de manera eficaç especialment a través d'un nou Consell Social funcionant com a Consell d'Administració, com ho fan universitats d'altres territoris.
- Promoure aquells indicadors que permetin mesurar l'eficàcia de la gestió dels recursos públics en tots els nivells de les administracions públiques, promovent la conscienciació de la necessària utilitat del diner amb eficàcia i eficiència.
- Participar en les agències que es puguin crear per afavorir les agrupacions empresarials de tota mena.
- Participar activament amb les administracions públiques en la identificació dels 10 sectors prioritaris d'inversió amb visió de futur, mes enllà de la visió de curt termini i d'interessos particulars i sectorials, i assegurant la continuïtat, política i social, del Pla industrial durant 10 anys.
- Impulsar la creació de premis i de beques per aquelles iniciatives de transferència de tecnologia que siguin destacables.
- Crear cercles de "sèniors" que acceptin exercir la direcció d'start-ups durant el temps d'impuls de l'activitat, facilitant l'acceleració i consolidació del projecte.
- Impulsar la creació d'un centre d'acolliment per a empresaris industrials que tinguin dificultats de tipus tecnològic i poder-les acompanyar amb centres tecnològics.
 - o Incloent l'acompanyament per trobar el finançament d'aquest procés.
 - o En aquesta tasca els cercles de "sèniors" poden tenir també un paper important.
- A més, promoure el següent:
 - o Un percentatge de les compres de totes les administracions públiques sigui per a pimes locals.
 - o Un seguiment de les iniciatives empresarials i start-ups de més de 3 anys i amb potencial de futur, per tal assegurar que tenen continuïtat soles o dintre de un entorn empresarial més gran.
 - o La sinergia empresarial d'empreses locals.